

200. rocznica śmierci Tadeusza Kościuszki

Andrzej Tadeusz Bonawentura Kościuszko urodził się 4 lutego 1746 roku w Mereczowszczyźnie.

Polski i amerykański generał, inżynier fortyfikator, uczestnik wojny o niepodległość Stanów Zjednoczonych (1775-1783), przywódca powstania przeciw Rosji i Prusom w Rzeczypospolitej, Najwyższy Naczelnik Siły Zbrojnej Narodowej w Insurekcji 1794 r.

Uczęszczał do Kolegium Pijarów w Lubieszowie, a następnie do Korpusu Kadetów Szkoły Rycerskiej, którą ukończył w stopniu kapitana. Jako stypendysta królewski, wyjechał do Paryża, gdzie podjął studia z rzeźby i malarstwa, a także uczęszczał na prywatne kursy z inżynierii. Powrócił do Polski w 1775 roku. Na wieść o wojnie Amerykanów z Wielką Brytanią o niepodległość, udał się do Ameryki, gdzie dostał posadę inżyniera w armii amerykańskiej. Zaprojektował fortyfikacje po Saratogę, a także fort West Point. W dowód uznania w 1783 roku otrzymał stopień generała brygady oraz wynagrodzenie w postaci ziemi i nagrody pieniężnej.

W 1784 roku powrócił do Polski i osiadł w swoim majątku w Siechnowiczach. Gdy armia rosyjska wkroczyła na tereny Rzeczypospolitej brał udział w przygotowaniach do walki, następnie w bitwie pod Zieleńcami, Włodzimierzem i Dubienką, gdzie odparł atak armii rosyjskiej na linii Bugu. W chwili gdy król Stanisław August Poniatowski dołączył do konfederacji targowickiej, Tadeusz Kościuszko postanowił opuścić Polskę, przebywał w Paryżu i Dreźnie. W 1793 roku nastąpił drugi rozbiór Polski Tadeusz Kościuszko powrócił do Krakowa, gdzie w 1794 roku został przywódcą insurekcji - Najwyższym Naczelnikiem Siły Zbrojnej Narodowej.

24 marca złożył uroczystą przysięgę na rynku krakowskim. 4 kwietnia 1794 roku armia Tadeusza Kościuszki stoczyła zwycięską bitwę pod Raclawicami, a 7 maja 1794 roku Tadeusz Kościuszko w obozie w Połańcu wydał uniwersał połaniecki, drugi pod względem znaczenia po Konstytucji 3 Maja akt polityczny Rzeczypospolitej końca XVIII wieku. 10 października 1794 roku w bitwie pod Maciejowicami Tadeusz Kościuszko został ranny i uwięziony przez wojsko rosyjskie.

Gdy 24 października 1795 roku dokonano trzeciego rozbioru Rzeczypospolitej Tadeusz Kościuszko przebywał w rosyjskiej niewoli w twierdzy w Petersburgu. W 1797 roku, odzyskał wolność, wyjechał ponownie do Ameryki, lecz wkrótce powrócił do Europy. Od 1798 roku mieszkał pod Paryżem.

Zmarł 15 października 1817 roku w Solurze (Szwajcaria). W 1818 roku pochowano go w Katedrze Wawelskiej, jego serce umieszczono w urnie na Zamku Królewskim w Warszawie.